

KATE BATEMAN

BEZOHLÁDNÍ
SÚPERI

Zradné radovánky

IKAR

Niektoré výzvy nedokážeme odmietnuť

KATE
BATEMAN

*Zradné
radovánky*

Preložila Miroslava Molnárová

IKAR

Kate Bateman
A WICKED GAME

Text Copyright © 2022 by Kate Bateman
Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.
All rights reserved.

Translation © 2026 by Miroslava Molnárová
Cover design by Danielle Christopher
Cover illustration by Alan Ayers
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0503-7

Prológ

Jún 1813

Pre Daviesovcov bolo priam nemožné odolať, ak ich vyzval nejaký Montgomery.

Harriet Montgomeryová to vedela tak dobre ako to, že Zem sa otáča okolo Slnka. Roztrpčene si s istotou uvedomovala aj to, že ak Morgan Davies padne v boji proti Napoleonovi, jej život už nikdy nebude taký vzrušujúci. Hoci sa správal neznesiteľne, ich vzájomná nevraživosť bola súčasťou jej života azda odjakživa.

Kto ju bude trápiť, ak umrie? A koho iného by s takým potešením provokovala?

Veru nikoho.

To by jednoducho nešlo.

Iste, ponúkalo sa tu isté riešenie. Mohla by mu vmietnuť do tváre, ako veľmi dúfa, že sa už nikdy nevráti. Znepríjemňovanie života príslušníkom rodu Montgomeryovcov patrilo medzi hlavné priority mnohých pokolení Daviesovcov. A Morgan touto tradíciou rozhodne neopovrhoval. Zostane nažive už len preto, aby jej urobili naprotiveň.

Lenže Harriet sa neprinúti vysloviť tie slová. Veď ona chcela, aby sa vrátil. Hoci si to priznávala iba veľmi nerada. Lži nemala v obľube, preto ak nemusela, neklamala.

Aby sa uistila, že sa bezpečne vráti domov, musí mu jednoducho ponúknuť šancu získať prevahu v ich nikdy sa nekončiacom súboji kto z koho. Teda aspoň dočasne. Morgan urobí všetko, čo bude v jeho silách, len aby sa vrátil do Anglicka. Už len z čírej škodoradosti. A aby si od nej uzurpoval svoju výhru.

Odchádzal už zajtra. A práve preto si túto neslýchanú trúfalosť nechávala až na dnešný večer a dovolila mu, aby ju zatlačil do kúta v plesovej sále lady Glencovej.

Musí to byť niečo, čo bude stáť za to, aby prežil.

„Predpokladám, že si sa už dopočula, že zajtra odchádzam?“

Morgan si dával naozaj záležať na tom, aby jeho otázka vyznela bezstarostne. Trvalo mu dvadsať minút, kým sa mu podarilo zahnať Harriet Montgomeryovú do odľahlého kúta plesovej sály lady Glencovej. Vychutnával si, ako jej zruheneli líca, keď si uvedomila, že sa dostala do pasce a musí s ním viesť rozhovor v súkromí.

„Áno, počula som o tom.“

Stretol sa s pohľadom jej sivých očí. Zovrelo mu žalúdok, ale naďalej sa tváril nepreniknuteľne. Ani za nič na svete by nedal najavo, ako ho dokáže znervózniť.

Naklonil hlavu na stranu a počastoval ju výsmešným pohľadom. „To pre mňa na rozlúčku nevyroníš ani slzičku? Nezarmucuje ťa naše odlúčenie? Alebo dúfaš, že sa navždy stratím v hĺbinách Atlantického oceánu?“

Líca jej očerveneli ešte väčšmi. Možno upadla do rozpakov, alebo ju roztrpčil. Ani sa neodvážil dúfať, že by to mohlo byť oboje.

„Veru by mi bolo ľúto tých rýb, že by mali naveky znášať tvoju spoločnosť,“ odvetila smelo. „A teraz odstup.“

Uškrnul sa nad jej britkou poznámkou a nepohol sa ani o piadľ. „Ale no tak. Ani trochu sa nebojíš, že by sa mi mohlo niečo stať? Z koho si potom budeš tak uštipačne uťahovať, keď tu už nebudem?“

Nadvihla obočie. „Aj keď ma tvoja prítomnosť irituje, Davies, nie som taká krutá, aby som ti priala vážnu úhonu.“

Jej presladený tón svedčal o tom, že istú dávku bolesti mu však rada dopraje – krvácanie z nosa či zaucho. Morgan sa premáhal, aby sa nerozosmial. Keby si mal vybrať facku od Harriet alebo bozk od hocijakej inej ženy, bez váhania by si vybral to zaucho. Posmešne sa jej uklonil. „Dôjma ma, ako si o mňa robíš starosti.“

„Naozaj si ich robím. Doteraz si mal z pekla šťastie a vždy sa ti silou či šarmom podarilo dostať z ošemetnej situácie. Lenže raz ti to šťastie dôjde. Hlavne teraz vo vojnových časoch.“ Potriasla hlavou. „Vy chlapi sa často správate hlúpo a hráte sa na hrdinov. Stavím sa, že urobíš nejakú somarinu a to sa ti stane osudným.“

Morgan sa zatváril lišiacky a chytil sa toho, čo práve povedala. „Chceš sa so mnou staviť? Dobre teda. Prijímam.“

„Prijímaš? A čo?“

„Stávkou.“

Harriet prekvapene zažmurkala. „To sa iba tak hovorí! Ja som...“

„Nie, nie. Povedala si: ‚Stavím sa, že sa ti to stane osudným.‘ A ja túto stávkou prijímam. Nič mi neurobí väčšiu radosť než ti dokázať tvoj omyl.“

„Och, preboha,“ nesúhlasne si odfrkla, ale Morgan si všimol, ako jemne zvlnila pery do pobaveného úsmevu. Znova pocítil buchnúť v žalúdku. Mala tie najzvodnejšie ústa na svete!

„Takže, o čo sa stavíme?“ naliehal ďalej.

Skúmavo sa naňho zadívala chladnými sivými očami. Jej pohľad bol však veľmi intenzívny, až na okamih úplne stratil niť rozhovoru.

„Dobre, Morgan Davies. Stavme sa teda. Ak sa vrátiš živý, ja ti...“

Snažil sa opäť sústrediť. „Splníš mi tri želania? Ako džin z rozprávok z Ďalekého východu?“

Zamračila sa nad jeho drzou poznámkou. „To určite nie! Iste by si ma prinútil urobiť čosi protizákonné alebo nebezpečné. Alebo niečo, čím by som si zničila povesť.“

Priložil si ruku na hrud' a predstieral, ako hlboko sa ho to dotklo. „Ranili ste moje city, slečna Montgomeryová. Ale dobre teda, vymysli niečo iné. Niečo fakt dobré, lebo ak prehrám, budem už po smrti a ty budeš oslavovať.“

„Ak vyhráš stávkou, verejne vyhlásim, že si môj obľúbený Davies.“

„Pchá, to je, akoby si povedala, že som ti asi taký milý ako cholera. Navrhni niečo lepšie.“

„Dobre, dobre.“ Pohľadom mu skĺzla na pery a tvár sa jej rozžiarila tak, akoby pomyslela na niečo zakázané a hriешne. V rozkroku pocítil vzrušenie.

„Ak vyhráš a vrátiš sa domov bez úhony, venujem ti tri... bozky.“

Morgan prekvapene zažmurkal. Dosiaľ pri ich vzájomných potýčkach k dotykom veľmi nedochádzalo.

Toto sa mu zdalo veľmi intímne.

A po ničom inom viac netúžil.

Harrietine líca nabrali až šarlátovočervenú farbu. Všimol si, ako sa jej v panike rýchlo dvíhal a klesal hrudník, a pochopil, že tým šokovala aj samu seba. Prinútila sa mu však odvážne pozrieť do očí. Znovu do seba tvrdo narazili pohľadmi.

Doslova mu hodila rukavicu.

A on sa ju chystal zodvihnúť.

Naklonil sa k nej a užíval si to, ako vyplašene cúvla k stene, aby si od neho zachovala patričný odstup. Zachytil omamnú kvetinovú vôňu jej parfumu a zohol sa k nej tak, až sa jej perami takmer dotýkal ucha.

„Tri bozky so mnou je pre teba to najhoršie, čo by si musela podstúpiť? To naozaj?“

„Áno,“ povedala takmer bez dychu.

„Ešte horšie ako prísť na ples bez korzetu alebo si zatancovať s lordom Litchfieldom?“

Trošku sa od nej odtiahol. Teraz sa skoro dotýkali nosmi. Ukázal hlavou na starého chlipného aristokrata napravo, ktorý bol neslávne známy tým, že sa kúpал iba sporadicky a neštítal sa obchytkávania dám.

V Harrietiných sivých očiach zbadal vzdor. „Stokrát horšie,“ vyhlásila.

S cynickým úškrnom sa na ňu posmešne pozrel. „Čo to ten Shakespeare napísal o dámach, ktoré príliš protestujú? Začínam si myslieť, že by si ma celkom rada pobožkala.“

„To by som radšej pobožkala žabu,“ namietla rýchlo. „Pri žabiakovi by som aspoň mala šancu, že sa premení na šarmantného princa.“

„Zatiaľ čo ja navždy zostanem iba škaredým darebákom, však?“ dodal pobavene.

„Presne tak.“

„Ach, no čo už. Darebák veru som, ale určite nie škaredý. Ale tvojmu návrhu nedokážem odolať. Ak sa vrátim živý, venuješ mi tri bozky.“

Na chvíľu jej pohľadom spočinul na perách. Bože, kiežby jej mohol už teraz ponúknuť malú ukážku toho, k čomu sa zaviazala. Pri predstave toho, ako pritisne ústa

na jej pery, ho celého opanovala horúčava. Odjakživa o tom sníval. Chutila by ako vytúžené zakázané ovocie. Opojne a neodolateľne.

Určite by mu za to jednu vylepila alebo ho kolenom trafila rovno do slabín. A z toho by bol ozaj veľký škandál. Aj napriek tomu ho to však lákalo urobiť a potom sa jednoducho vypariť preč na more a nechať ju tu zúriť, nech to vysvetľuje všetkým naokolo.

Tak chrapúnsky by sa však nikdy nezachoval, neponížil by ju na verejnosti a nezničil jej meno. Hoci patrila k Montgomeryovcom, predsa len bola dámou.

„Chcela by si, aby som našu stávkku zapísal do knihy v klube u Whita? Nech je to oficiálne?“ provokoval ju. Nedal si pokoj.

„Čo? Nie! To by sa o tom dozvedel celý svet! Zostane to iba medzi nami dvoma, Davies. Toto je súkromná stávka.“

„Dá sa niekomu z Montgomeryovcov veriť, že dodrží slovo?“

Zúrivo naňho fľochla a presne to aj čakal. „Isteže sa dá!“

„Tak teda dobre.“ Načiahol sa k nej a nadvihol jej bradu, aby si znova pozreli do očí. „Vieš, že sa tomu nevyhneš, nájdem si ťa.“

Sťažka preglgla. „Áno.“

„Aj keby si si dovtedy nejakým zázrakom našla dajakého blázna, za ktorého by si sa vydala, aj tak mi budeš musieť dovoliť tie tri bozky.“

„Viem,“ vyhrĺkla.

„Dobre,“ povedal. Naposledy jej kývol a donútil sa od nej ustúpiť, aby sa trochu schladil.

Bože, ako hlúpo sa správali. Prečo si jednoducho obaja nepriznali, že sa túžia spolu bozkávať? Lenže veci už zašli príďaleko. Zasekli sa v akomsi čudnom cykle posmešných

provokácií. V Harrietinom pohľade vídaval však okrem podráždenosti aj potláčanú túžbu.

Možno bola príliš nevinná na to, aby si uvedomovala, čo to je, ale on to rozpoznal. Nanešťastie s tým teraz už nič nemohol urobiť. Práve sa predsa chystal odísť.

Provokatívne sa jej uklonil. „Tak teda *adieu*, slečna Montgomeryová.“

Narovnával sa a chystal sa od nej odísť, no odrazu ho zachytila za zápästie. Málokedy sa ho dotkla dobrovoľne. Pokožka ho páliła z toho nečakaného kontaktu, aj keď mala rukavice.

„Nehovor *adieu*, radšej iba *au revoir*,“ pokarhala ho. „Musíme sa znova stretnúť, ak chceš odo mňa tie bozky.“

„Dobre, tak teda *au revoir*.“ Snažil sa o nadľahčený tón, aby sa rozlúčili v nadnesenej humornej nálade, no silná emócia mu už zvierala hrud' a v hrdle mu navrela guča. Odísť preč a nechať ju tu takto sa mu javilo teraz oveľa ťažšie, než si predstavoval.

Pustila mu ruku a nadvihla bradu tým svojím povýšeneckým spôsobom, až mal chuť ju schytiť a bozkávať až do bezvedomia. „Zostaň nažive, Davies. Ak sa dopyčujem, že si zomrel, veľmi ma nahneváš.“

Prvá kapitola

Londýn, júl 1815

Morgan prechádzal cez ulicu Whitehall. Mal chuť si popiskovať veselú námornícku pieseň, ale potlačil v sebe toto nutkanie. Obloha bola jasná, vtáčiky vyspevovali a svet sa mu videl dokonalý.

Nič nezmení pohľad na život tak, ako keď človek na nejaký čas príde o svoju slobodu. Kým ho väznili v cele na ostrove Martinik, mal veľa času na premýšľanie a do Anglicka sa vrátil s dvomi konkrétnymi cieľmi. Chcel zviešť jednu ženu a pomstiť sa jednému chlapovi.

Hoci to nemuselo byť presne v tomto poradí.

Po takmer dvoch rokoch strávených plavením sa po svete v službách Kráľovského vojenského námorníctva prišiel späť do Londýna. Posmeľovala ho najmä skutočnosť, že vo svojom pláne pomstiť sa práve významne pokročil. Robert Dundas, vikomt Melville a prvý lord Admirality, konečne súhlasil s tým, že mu odhalí identitu kresliča máp, ktorého nesprávny zákres spôsobil, že Morganova loď pred šiestimi mesiacmi stroskotala a s celou posádkou padli do zajatia.

Sadistický francúzsky guvernér na tamojšom ostrove ho neprávom obvinil zo špionáže pre Anglicko. Morgan si každý deň svojho väzenia sľuboval, že sa zodpovednému kartografovi za toto raz pomstí.

Tá chyba svedčila o šokujúcej nekompetentnosti. Pie-sočné naplaveniny môžu postupom času zmeniť svoju po-lohu, ale celá skupinka ostrov rozhodne nie!

Chybná mapa niesla označenie autora ‚R. Crusoe‘ z Bur-ry Street, Bloomsbury. Lenže nijaký kartograf s takýmto menom v Londýne nežil. Pseudonym vychádzal z fiktívnej postavy stroskotanca z románu Daniela Defoa. Zjavne sa to niekomu zdalo ako dobrý vtip.

Lenže Morgana to ani trochu nepobavilo.

Keď sa však teraz blížil k úradu Admirality, na perách mu hral úsmev. Dnes sa to konečne dozvie. Len čo zistí, kto je ten chlap, ktorý zakreslil tú nebezpečnú mapu, vystopu-je ho a dopraje mu zaslúženú dávku utrpenia.

Nemal v úmysle podrobiť ho rovnako brutálnej tortúre, ktorú zažil on sám – hladovaniu, bitkám a neznesiteľnému smädu. Nebol taký krutý ako jeho väzniteľ generál Jean-Luc De Caen, ktorý sa k nemu a k jeho posádke správal doslova zversky.

Morgan túžil vedieť, prečo to ten chlap urobil. A chcel jeho ospravedlnenie.

Potom mu, samozrejme, aj jednu vrazí.

V tom vlhkom, páchnucom väzení prišiel o celé me-siace svojho života. Ten chlap si zaslúžil aspoň to, aby mu Morgan zlomil nos alebo mu po bitke zostalo pár prasknu-tých rebier. Prial mu, aby zistil, aké je to stráviť niekoľko týždňov v bolestiach a utrpení. To by sa mu videlo spra-vodlivé.

Morgan od nedočkavosti zatínal päste.

Áno, takáto pomsta sa mohla javiť dosť malicherne, ale tým sa on netrápil. Išlo mu o princíp. Mapy by mali byť spoľahlivé. Admiralita by nemala takú prácu zverovať nie-komu takému nedôslednému ani vysielat' svoju flotilu s ta-

kými nekvalitnými navigačnými pomôckami. Riskovali tým predsa životy svojich mužov.

Jeho vlastný život sa ocitol v ohrození. Veľmi by ho hnevalo, keby sa mu nepodarilo dostať sa späť do Londýna v jednom kuse a živému, aby naplnil sľub, ktorý si dal.

Týkal sa druhej časti jeho plánov – zvádzania. Možno sa napokon ukáže náročnejšia ako tá prvá, ale on mal výzvy rád.

Ak by túžil po hocijakej žene, veľmi by sa nenatráпил. So svojimi hustými tmavými vlasmi a drzým úškrnom vždy žal u dám úspechy. A vďaka žiarivej modro-zlatej uniforme kapitána a zvestiam o jeho hrdinských činoch v boji proti Bonapartovi mu neodolala takmer žiadna žena.

Okrem jednej.

Tej, po ktorej túžil.

Tej, ktorá ho májala v snoch už celé roky. Zádrapčivá a bystrá Harriet Jane Montgomeryová.

Tou jazyčnicou bol posadnutý celý svoj život.

Už od detstva ich vzťah formoval odveký spor medzi ich rodinami. A počas ďalších rokov sa z toho vyvinula akási škodoradostná antipatia a nekonečná hra kto z koho. Nikto z nich ju nehodlal ukončiť.

Ako deti sa ustavične doberali, vyzývali sa k bláznovstvám a uzatvárali nezmyselné stávky so slovami „len do toho, ak sa odvážiš!“.

Niekedy ho takto provokovali aj bratia, či dokonca mladšia sestra Carys, ale keď to naňho vybafol niekto z Montgomeryovcov, a najmä Harriet tým svojím upätým posmešným tónom, jednoducho to nedokázal ignorovať.

Ak sa odvážiš!

Tie tri slová spôsobili, že si ako desaťročný zlomil v lete zápästie, takmer sa pre ne utopil v trellechskej priekope

a veľakrát spadol zo stromu, rímsy alebo hradného cimburia. Ony boli dôvodom, prečo ho poškriabal leopard, ktorého sa snažil pohladať, alebo keď pri pokuse odtrhnúť pierko z impozantného pávieho chvosta schytil od Geoffreya dobnutie.

Vždy mali o čo hrať. Boli to doslova vojnové koristi. Jeho starší brat Gryff ukradol Maddie Montgomeryovej štolu a potom ju triumfálne vyvesil na stožiar v Trellech Courte. Morgan zas uchmatol Harriet jej obľúbené strieborné pero na rysovanie s jej vygravírovanými iniciálkami a hodil ho do potoka.

Harriet ho vtedy silno udrela do ramena a on zbadal, že má v očiach slzy. Hruď mu oťažela a obával sa, že to bol pocit viny, čo ho sužoval. Hoci si veľmi užíval, keď ju nahneval alebo rozčúlil, nepáčilo sa mu, keď ju niečo skutočne zarmútilo.

Neskôr sa dozvedel, že to pero jej darovala jej nebohá mama. Cítil sa ako najväčší hlupák. Navonok sa z toho vysmieval a bránil sa tým, že veď aj jemu umrela mama a preňho perá nie sú také dôležité, no vtedy sa v ňom scisťta-jasna ozvali výčitky svedomia a poriadne ho zhrýzali.

Cítil sa hrozne. Preto sa ďalšie ráno ešte pred úsvitom vykradol von a vošiel do ľadového potoka, aby to prekliate pero vylovil. Pri každom kroku nadával na studenú vodu a trasúc sa ako osika si koledoval o zápal pľúc.

Harriet patrila k nenávideným Montgomeryovcom, a preto jej to pero nemohol iba tak jednoducho poslať spolu s písomným ospravedlnením. Daviesovci sa Montgomeryovcom spravidla nikdy neospravedľovali. Mal teda dilemu, ako jej ho vrátiť.

Napokon to urobil anonymne. Podplatil dvoch chlapcov z dediny, dal im šiling a nakázal im, aby jej povedali,

že ho našli v sieti, keď lovili vo vode pstruhy. Museli mu odprisahať, že ho neprežradia. Povyhrážal sa im bitkou, ak slovo nedodržia.

Pri tej spomienke sa uškrnul. Ich doťahovanie sa trvalo až do okamihu, keď sa musel vybrať do vojny.

Vôbec by nepreháňal, keby povedal, že dôvodom, prečo prežil, boli práve tie tri bozky, ktoré mu sľúbila.

Zaumienil si, že sa do Londýna vráti a donúti Harriet dodržať slovo.

Vedel, že na slová ich rozlúčky určite nezabudla. A hoci nesmierne túžil vybrať si svoju výhru čo najskôr, neodpusť si príležitosť trochu ju potrápiť a ponáťahovať. Jednoducho tomu nemohol odolať.

Keby dobehol k jej dverám okamžite, len čo sa nohami dotkol zeme rodného Anglicka, jeho nedočkavosť by vyznela ponížujúco. A preto sa donútil vyčkať na svoju príležitosť. Práve z toho dôvodu, aj keď bol v Anglicku už celý mesiac a Harriet stretol pred pár týždňami na večierku Gryffa a Maddie na vidieku vo Walese, sa starostlivo vyhýbal akejkolvek zmienke o ich škandalóznej stávke.

Nezmienil sa o nej ani na svadbe Carys a Tristana a ona z toho už očividne prichádzala o nervy. Videl, ako si hryzie do jazyka a asi stokrát sa už-už chystala nadhodiť túto tému, no potom stratila odvalu.

Poriadne mu to zodvihlo náladu.

Nemohol ju však takto trápiť donekonečna, hoci sa pri tom náramne bavil.

Obaja sa teraz nachádzali v Londýne a nastal čas skončovať s detinskými hrami a ukončiť toto ich trýznenie. Pre dobro oboch.

Čas strávený vo väzení mu priniesol jedno šokujúce odhalenie: Potreboval Harriet Montgomeryovú.

V svojej posteli.

V svojom živote.

A to navždy.

Áno, išli si poriadne na nervy, ale to neustále napätie medzi nimi vytváralo aj čosi príjemné a hrejivé – a on chcel tento plamienok rozdúchať na obrovský plameň. Vôbec nepochyboval o tom, že to medzi nimi bude dokonalé. A nielen fyzicky, ale aj v intelektuálnej rovine. Ani jednému z nich nechýbala bystrá myseľ, obaja mali zmysel pre humor a prahli po vedomostiach a dobrodružstve.

Harriet bude musieť pravdepodobne o tom, že sa k sebe náramne hodia, trochu presviedčať. Ako nepriatelia sa doťahovali už odnepamäti a stalo sa to pre nich už akýmsi zvykom. V jej očiach však vždy videl aj záblesk toho, že ju priťahuje. To sa nedalo poprieť. A on jej veru ukáže, že môžu byť aj viac než iba nepriatelia. Oveľa viac.

Tie tri bozky budú iba začiatkom. Chcel ju celú – jej telo i dušu. Netúžil po ničom inom, než aby sa mu odovzdala úplne celá.

Najprv však musí doriešiť záležitosť s tou zavadzajúcou mapou.

Zastal pred schodiskom budovy Admirality. Bral schody po dva a potom energicky zaklopal. Otvoril mu prešedivený starý námorník v uniforme práporčíka a venoval mu priateľský úsmev.

„Kapitán Davies? Jeho lordstvo vás už očakáva.“

Morgan si sňal klobúk, zastrčil si ho pod pazuchu a nasledoval muža cez niekoľko honosne vyzdobených chodieb. Napokon vošli do neveľkého súkromného salónika.

Vikomt Melville, impozantný muž okolo štyridsiatky, stál za masívnym písacím stolom s doskou vystuženou kožou.

Morganovu pozornosť však veľmi rýchlo upútala ďalšia osoba v miestnosti.

Zamrelo mu srdce.

Lord Melville ho privítal úsmevom.

„Ach, tu ste, Davies. So slečnou Harriet Montgomeryovou sa poznáte, však?“

Druhá kapitola

Harriet musela vynaložiť veľké úsilie, aby sa nerozosmiala pri pohľade na Morganov výraz, keď ju zbadal.

Musela však uznať, že sa z toho šoku spamätal s obdivuhodnou rýchlosťou, vyslal k lordovi Melvillovi letmý úsmev a slušne sa jej uklonil.

„Či sa poznáme? Ale isteže. Rád vás vidím, slečna Montgomeryová. Hoci musím priznať, že som prekvapený vašou prítomnosťou tu. S lordom Melvilloom mám v pláne prediskutovať jednu veľmi dôležitú vec.“

Harriet mu venovala sladký úsmev, hoci srdce jej bilo ako opreteký.

„Áno, som si toho vedomá. Vlastne ma sem pozval lord Melville. Pýtali ste sa na istého kresliča máp, a keďže sama som kartografka, mám pre vás isté relevantné informácie.“

„Presne tak,“ ozval sa lord Melville a ukázal na pozlátenu stoličku naľavo od neho. „Prosím, slečna Montgomeryová, posadzte sa. Vy tiež, Davies.“

Harriet si vďačne sadla. Pri pohľade na Morgana v celej žiarivej kráse vojenskej uniformy sa jej podlamovali kolenná. Niektorí muži pôsobili v uniformách nesvoji, ale on vyzeral, akoby velil celému svetu a všetkému v ňom.

Usadil sa na stoličku oproti Melvillovi.

„Kapitán Davies, vy chcete poznať identitu kresliča máp menom Crusoe.“

Všimla si, ako sa mu napla sánka. „Áno, pane. Mám s týmto mužom nejaké nevybavené účty.“

Melville prikývol. „V tomto prípade vás musím požiadať, aby ste si to, čo vám teraz prezradím, nechali iba pre seba. Môžem sa spoľahnúť na vašu diskretnosť?“

„Samozrejme.“

„To meno je *nom de guerre* – pseudonym, ktorý má chrániť identitu človeka. Pre Admiralitu znamená veľký prínos.“

Morgan sa zachmúril. „Prínos? Odpusťte, ale potom je vaša dôvera vložená do rúk nesprávneho človeka. Mapa Karibiku, ktorú ten chlap vytvoril, je taká nepresná, že moja loď kvôli nej narazila na pobrežie, na rif, ktorý tam vôbec nemal byť. Mňa a mojich mužov zajali Francúzi a držali nás v zajatí na Martiniku ako vojnových zajatcov šesť mizerných mesiacov. A za všetko môže práve ten Crusoe!“

Melville prikývol. „Áno, počul som, že sa to stalo, a preto vám chcem vyjadriť úprimnú ľútosť. Úplne rozumiem, prečo pociťujete voči tomu kresličovi takú silnú nevraživosť, ale čo ak vám poviem, že to nebola chyba? Alebo skôr, že bola zamýšľaná?“

„Čože?“

„Admiralita veľmi dobre vie o existencii tejto zavádzajúcej mapy, kapitán Davies. V skutočnosti sme práve my požiadali Crusoea, aby ju takto upravil.“

Morgan sa vôbec neobťažoval skryť údiv. „Prečo?“

Melville sa otočil k Harriet. „Budete taká láskavá a vysvetlíte mu to vy, drahá?“

„Isteže.“

Harriet sa zahľadela na Morgana a nahodila rezervovaný tón obchodníčky. Doteraz ešte nemala príležitosť uká-

zať mu svoju odbornosť v takom rozsahu, a tak sa trochu márnomyseľne tešila z toho, ako ho tým azda ohúri.

„Kartografická dezinformácia, teda úprava máp s cieľom niečo schovať pred nepriateľom alebo ho zmiasť, sa používa ako zbraň vo vojnových časoch už niekoľko storočí.“

Melville prikývol. „V pätnástom storočí nemecký kartograf Martellus zámerne skreslil pozíciu južného pobrežia Afriky na objednávku od portugalského kráľa Jána I. Východná námorná cesta do Ázie tak pôsobila dlhšia, než je v skutočnosti. Chceli tým zabrániť tomu, aby z portugalských objavov profitovali cudzinci z iných krajín.“

„Rusi urobili to isté pred päťdesiatimi rokmi,“ pokračovala Harriet. „Sibír posunuli o tridsať stupňov smerom na východ, severovýchodná cesta tak vyzerala oveľa náročnejšia. Chceli odradiť Európanov, aby tadiaľ cestovali do Číny.“

„A iba celkom nedávno,“ ozval sa Melville, „Admiralita nariadila kapitánovi Cookovi, aby upravil mapu miest, ktoré objavil v Tichom oceáne, a neoznačil na nej žiadne strategické objavy. Prikázali sme mu, aby v nej vynechal prirodzené hlbšie prístavy, kde by mohli lode zakotviť. Dokonca sme následne najali ešte jedného kresliča máp, doktora Hawkeswortha, aby ešte viac poupravoval Cookove nákresy. Až potom sa dali do tlače a vyšli ako oficiálny záznam jeho plavieb.“

Melville sa zachechtal. „To bolo ešte v časoch, keď prvým lordom Admirality bol gróf zo Sandwichu. Už desiatky rokov takto zavádzame svojich rivalov.“

Morgan sa tváril poriadne sklúčené a roztrpčene. Harriet sa musela premáhať, aby sa nezasmiala.

„Hoci je táto nečakaná lekcia z dejepisu ozaj fascinujúca,“ nadškrtol stroho, „nerozumiem, ako to súvisí s mojou